БУРГУНДІЯ GILLETTE — АКТ 3

Бургундія — Франція
АКТ 3 — Останній урожай

Історії ніколи не бувають однаковими, бо моменти, у яких вони зустрічаються, ніколи не бувають однаковими. Змінюються місця. Змінюються пори року. Змінюються люди. А коли на їхньому шляху з'являються жінки, будь-яке передбачення втрачає вартість.

Я вже розповідав цю історію якийсь час тому. Сьогодні хочу розповісти її знову, з більшою силою, майже як розмову із самим собою — поклик пам'яті, голос, що й далі стукає у двері часу й нагадує мені не лише про те, що було, а може, і про те, що ще могло б бути.

АКТ 3 — ОСТАННІЙ УРОЖАЙ

Коли поруч була Сабіна, майбутнє вже не здавалося далеким.

Воно стало місцем.

Я дивився на виноградники й уявляв нові сезони. Думав про своїх дітей, про їхніх дітей і про те, що залишиться, коли я вже не матиму сили об'їжджати маєток верхи. Багато років я гнався за роботою.

За обов'язками.

За викликами.

За результатами.

Я перетинав країни, будував бізнеси, знав перемоги й поразки.

І все ж спокій, здавалося, обрав той куточок Бургундії і жінку, яку час несподівано мені повернув.

Сабіна йшла поруч зі мною поміж лоз.

Ми говорили мало.

Після певного віку відкриваєш, що мовчання часто каже правду ясніше за слова. Дні пливли з такою простотою, якої я майже не пам’ятав.

Вино повільно дозрівало в бочках.

Виноградники жили за своїми сезонами.

Коні вільно бігали полями.

Діти приїжджали частіше.

І вперше за багато років я дивився на своє життя, не відчуваючи потреби щось у ньому змінювати.

А вино?

Що ж, римляни вже давно на це відповіли.

In vino veritas.

У вині — істина.

Маски падають.

Брехня слабне.

Навіть поховані почуття зрештою знаходять сміливість заговорити.

Саме таким я уявляв своє нове життя.

Бургундія.

Виноградники.

Коні.

Сабіна.

Діти поруч.

І я верхи між рядами: перевіряю обрізку, дивлюся, як сонячне світло торкається лоз.

Усе нарешті, здавалося, стояло на своєму місці.

А мені виповнився дев’яносто один рік.

Дев’яносто один.

Вік, коли чоловік вірить, що бачив досить, аби вже ніщо його не дивувало.

Я помилявся.

Бо я ніяк не чекав почути, як довгою алеєю до маєтку під’їжджає ще одна машина. Ще одна машина.

Ще одна жінка.

Ще один юнак.

Автомобіль сповільнився й зупинився за кілька метрів від нас.

Я подивився на Сабіну.

Я подивився на машину.

Я подивився на юнака, який виходив з неї.

На коротку мить у мене виникло безглузде відчуття, що життя повторює сцену, яку я вже прожив. Жінка зачинила дверцята й завмерла, роздивляючись дім.

Потім подивилася на мене.

У неї був вираз людини, яка опинилася тут не випадково.

Вираз людини, яка роками шукала.

Я відчув, як Сабіна поруч зі мною напружилася.

Я теж не міг поворухнутися.

Жінка зробила кілька кроків уперед.

Юнак тримався поблизу.

Вона уважно мене розглядала.

Надто уважно.

Ніби шукала підтвердження.

Ніби намагалася віднайти щось, про що чула все своє життя.

Нарешті вона всміхнулася.

Лагідна усмішка.

Майже меланхолійна.

Потім вона поставила одне-єдине запитання.

«Ви Ferdinando Frega?»

Я відповів не одразу.

Страх не завжди народжується з того, чого ми не знаємо.

Іноді він народжується з того, що ми можемо впізнати.

Бургундія мовчала довкола нас.

Виноградники дихали в згасаючому світлі.

Ніхто не говорив.

Ні Сабіна.

Ні юнак.

Ні я.

Бо тієї миті я зрозумів те, чого не змогли навчити мене дев’яносто один рік.
Життя рідко закриває свої незавершені рахунки.

Воно їх зберігає.

Оберігає.

Дає їм повільно дозріти, як вину, що відпочиває в бочці.

А потім, саме тоді, коли ми віримо, що історія добігає кінця, воно відчиняє двері, які ми вважали запечатаними навіки.

Спогад.

Запитання.

Жаль.

Жінка.

Може, син.

Може, давнє кохання.

А може, правда, якій знадобилося ціле життя, щоб до нас дістатися.

Я стояв нерухомо.

Поруч зі мною — Сабіна.

Переді мною — та жінка.

І двоє юнаків з різних історій — а може, з однієї й тієї самої.

І вперше я не відчував поспіху дізнатися відповідь.

Бо зрозумів, що доля прийшла не для того, щоб закрити книжку.

Вона прийшла, щоб додати ще одну сторінку.

І, можливо, того вечора в серці Бургундії найважливіший розділ із усіх лише починався.

Ferdinando